

Quan la Sílvia Vilarrúbies arribava a la tarda, atrafegada, morta, amb la criatura a coll, la bossa de la guarderia en una espatlla, el seu bolso a l'altra i les carpetes agafades de la mà, esbufegava, davant de la porta del pis, deixava lliscar les carpetes fins a terra i, fent equilibris amb una cama flexionada per aguantar la nena, furgava el bolso per trobar les claus. Havia plegat de treballar, havia anat a recollir la criatura a la guarderia, però ara començava la segona part d'esclavatge del dia: esperar que el marit arribés cap a les nou i preguntés "què hi ha per sopar?", abans d'anar a fer una ullada a l'habitació de la nena, segurament per comprovar que tot estava en ordre.

Però mentre ell no arribava, la part més difícil de digerir li tocava a ella sola: banyar, fer sopar, donar sopar i, finalment, posar a dormir la Marta. De tots els moments del dia, precisament aquest, el de posar al llit la nena, que se suposava que havia de ser el que l'alliberés, era el que més la neguitejava.

Abans que nasqués la criatura, el Llorenç i ella no havien fet mai gaire cas dels sorolls que se sentien en aquell pis. Però ara, d'ençà que era mare, les accelerades i els espetecs dels tubs d'escapament de les motos que esperaven al semàfor, just a sota de la finestra de l'habitació de la criatura, les músiques estridents i horterres –"txum-pà! txum-pà!"- dels cotxes que s'hi aturaven, no permetien que la nena agafés el son un moment, que ja la feien despertar bramant d'un bot, i llavors torna a consolar-la i adormir-la passejant amunt i avall del pis, fins que la ficava silenciosament al bressol, perquè al cap de no res tornés a passar una moto estrepitosa i la tornés a despertar amb un nou ensurt.

I això era cada dia, sobretot de set a nou, de manera que quan el seu marit arribava i la trobava frenètica, encara hi afegia que "no n'hi ha per tant, Sílvia!", i per a ell tot ja estava resolt. No, no hi havia manera que el Llorenç li fes cap cas. Per això ho havia comentat amb les seves amigues que també tenien

cròniques urbanes

Crònica d'un escamot maternal

FELIU VALLÈS

criatures petites, alguna tarda que s'havien trobat per anar a passar l'estona a la Plaça Marçet.

–No et pensis pas que ets tu sola, noia –li deia la Tina Trescreus-. Al carrer de Gràcia hi ha trànsit, d'acord, però no et pensis pas que les motorettes no passen per la Creu Alta.

–I per l'avinguda de Barberà, que hauríeu de veure-ho! –hi afegia la Núria Coromines.

Sí, totes tres tenien el mateix problema i totes tres vivien en un primer pis, que havien comprat en casar-se creient que els seria més còmode.

–Jo no puc més, acabo rendida de la feina de l'escola, d'aguantar les criatures dels altres, i després no puc reposar ni un moment, per culpa d'aquests maleïts motoristes imbècils.

–I, a més, tinguessin una moto que corre, però, ca! Com més soroll fan, més esmirriada i lenta és la moto, que no acaba de marxar mai.

–I aquests què volen que se sàpiga, a vint quilòmetres a la rodona, que s'han comprat un caset per al cotxe? Què me'n dieu d'aquests horterres?

Les converses de les tres amigues eren sempre, fa o no fa, semblants. Fins que un dia, la Sílvia Vilarrúbies, tipa i amb unes ulleres de dormir malament durant unes setmanes, va proposar a les seves dues amigues que calia passar a l'acció.

–I què vols que fem? –preguntava no menys desesperada la Núria

Coromines-. Jo ja he trucat a la policia municipal no sé quantes vegades i em diuen que vénen de seguida, però encara els espero.

Totes tres havien rebut la mateixa resposta per telèfon, dels guàrdies municipals. I també els mateixos resultats nuls.

–Bé hi deu haver una llei que prohibeix aquests terrabastalls amb rodes, oi? –feia la Tina Trescreus.

–No em facis riure... –responia la Núria-. Ja veus que no penses fer-la complir! Si potser són els mateixos policies de paisà o els seus parents, els que fan el terrabastall!

–Per això us dic que cal passar a l'acció! –insistí la Sílvia-. Ja tinc pensat com... No devem pas ser nosaltres soles, que patim aquesta desgràcia...

Xiuxiuejaren, assegudes al banc de la Plaça Marçet, durant una llarga estona. De tant en tant se'ls escapaven riallades sonores que sorprenien els vianants, però anaren perfilant un pla que ben aviat posaria en peu de guerra els guàrdies municipals, els bombers i, fins i tot, l'Alcalde.

La primera acció es dugué a terme a l'endemà mateix, de manera simultània, des del balcó de cada una d'elles, que, encara que les criatures els ploraven desesperades a tres quarts de vuit, elles, cada una a casa seva, somreien en silenci tot pensant en el goig que ben aviat experimentaríen.

En efecte, va ser molt ràpid i, tal com havia previst la Sílvia, les ajudà força la confusió. Les tres olles havien arrencat el bull simultàniament sincronitzades i, a les vuit menys cinc, cada una d'elles obrí el balcó, a l'espera que el semàfor del cantó es posés vermell i s'hi acostés un quillet cavalcant una motocicleta o un cretí amb la ràdio a tota pastilla. I no van fallar. A la Núria li tocà el cotxe i a les altres dues les motos. Amb un gest ràpid i una punteria que devia haver guiat la ràbia acumulada durant unes setmanes, encertaren de ple els tres objectius. L'aigua bullint es filtrà pel casc del motorista de la Tina, el de la Sílvia anava sense casc i fou un goig

encara més gran, sentir que cridava tant que apagava els espetecs del seu vehicle ridícul. El del cotxe va sortir indemne, només amb l'ensurt de veure de sobte el parabrises xop i alguna petita esquixada cremant-li al braç que reposava a la finestreta. van ocultar-se ràpidament rere els visillos i comprovaren, amb alegria, que les tres víctimes no sabien d'on els havia caigut la maledicció. A l'entorn dels motoristes, amb cremades greus de diversa consideració, s'hi arremolinaren els vianants sorpresos, amb els quals es van anar a barrejar cada una d'elles, per saber com havia anat. L'home del cotxe, la ràdio a tota potència, havia baixat i, quan el semàfor es posà verd, organitzà una cua que acabà per degenerar en enfrontament i cridòria, perquè els conductors que tenia al darrere li exigien que engegues d'una vegada i ell, amb l'educació que el volum de música ja anunciava, s'hi encarava. La Núria Coromines reia, a la vorera, amb les mans agafades al cotxet, uns instants abans de dirigir-se al lloc de la cita i felicitar-se mútuament amb les seves companyes, que celebraven entre rialles l'èxit de la seva primera acció.

—Ara ja no ens podem aturar, si volem obtenir resultats —els havia anunciat la Sílvia, que comandava les operacions.

El segon pas consistí a, tot passejant amb el cotxet, portar alguns termos d'aigua ben calenta que llançarien, a la impensada, contra les motos i a dins dels cotxes sorollosos quan passaven pel seu costat. L'èxit fou esclatant, en algun cas xocant i tot, perquè produïren no poques topades entre vehicles descontrolats que veien allunyar-se uns metres fins anar a espetegar contra un fanal o enfilar-se a la vorera,

sembrant el pànic i provocant més d'un ferit.

—La guerra sempre té víctimes innocents —deia la Sílvia, en passar comptes de les operacions—. Ara ve el pas definitiu.

El pas definitiu fou la redacció i impressió (feta d'amagat per la Núria a la fotocopiadora de l'oficina on treballava) d'un comunicat públic de l'ESCAMOT ANTI-IMBÈCILS (Facció motoritzada), nom còmic amb què es varen definir. En aquest pasquí, que llançaven des de l'Opel Corsa de la Núria, després d'haver deixat les tres criatures a casa dels avis respectius amb l'excusa d'assistir a un curset de mares novelles al Prenatal, s'exigia "a les autoritats municipals una acció contundent i ràpida contra els conductors i motociclistes que contaminen la ciutat de sorolls innecessaris i inhumans" i s'amenaçava "de castigar amb accions llampec tots els motoristes sorollosos i els conductors horteres", tot acabant amb un "morin els ximplers!", que deixava perplexos a tots els estudiants que llegien els fulls volants que s'escampaven pel Passeig Manresa, la Plaça de les Escombres, el Passeig i la Via Massagué.

Com que les autoritats semblaven prendre's en broma aquell primer comunicat, van haver d'esperar que els bombers apaguessin el foc de l'autobús incendiat al carrer Sant Joan, de resultes d'una moto que hi havia anat a espetegar a sota en una relliscada de pel·lícula, amb tots els avis de la residència traient el cap per les finestres i les ambulàncies atenent els atacs d'histèria de la gent que havia baixat a corre-cuita. Un cop atesos al Taulí, quan eren visitats per l'Alcalde i alguns regidors compungits, un infermer de la Secció de Cremats que últi-

mament no donava l'abast a atendre pacients, allargà una quartilla de les que voleiaven per tota la Gran Via, llençades per l'Opel Corsa de la Núria travessant túnels entre rialles justicieres, en la qual es llegia: "Ja no avisarem més. ESCAMOT ANTI-IMBÈCILS (Facció motoritzada)".

Aleshores els diaris en començaren a anar plens, amb cartes al director, notícies i articles que demanaven, no tant que s'aturessin les accions del misteriós escamot, com que es complís la llei, per la qual cosa l'alcalde no tingué més remei que fer un ban i diverses rodes de premsa per assegurar que l'ordre estava garantit. I fou llavors que tota la ciutat veié com, a instàncies d'uns guàrdies municipals, contrariats per la feinada que els queia a sobre, però obligats pels fets i la pressió social, desapareixien les motos sorolloses i deixaven de sentir-se els "txum-pà! txum-pà!" dels cotxes horteres.

La Sílvia Vilarrúbies, la Tina Trescreus i la Núria Coromines van haver d'inventar-se l'excusa d'una inexistent trobada d'antigues alumnes de les Escolàpies, davant dels marits, per sortir una nit de diven-dres a sopar per celebrar el seu èxit. I, com que a cal Marcel estava tancat, van anar al Royal i allí es van beure dues ampolles de xampany a la salut de la secció de cremats del Taulí, dels fabricants de tubs d'escapament i dels instal·ladors de radiocassets. Mentre sopaven sabien que, a casa, les seves tres criatures dormien plàcidament i elles se sentien mares rotundament responsables.

FARMÀCIA BENESSAT
PERFUMERIA
COSMÈTICA de
 Joan Garriga i Barata

Passeig Plaça Major, 37
 Telèfon 725 53 53 - SABADELL

FONTSERE

ARTICLES PELL I VIATGE

Sant Quirze, 38
 Tel. 725 85 41
 SABADELL

JA COMERCIAL
ALEMANY

CENTRE DE JARDINERIA,
 AGRICULTURA i FORESTAL
 Tallers i serveis postvenda

Ctra. Barcelona, 22-26
 Tel. 725 63 95 - SABADELL